

γυμνος μπροστά του.

Καί τὸ φεγγάρι χάιδεψε τὰ μπράτσια καὶ τὰ στήθη του, ἀγάλλιασε τὸ λυγρὸ κορμί του, ἔλυσε τοὺς γοφούς του καὶ τὴν φρένους του μὲ τὸ χλωμὸ νοσταλγικὸ τοῦ φῶς — καὶ πότισε τὸ λιὸ βαθύ του εὐφρανῶ, ὅλο καλωσύνη καὶ στοργή... .

Κ' ἡ καρδιά του, ξαφνικά, φωτίστηκε καὶ κίνη, κι' ἀγάπησε μὲ μιάς ὅλα τὰ πράγματα, κι' ἔλιωνε γλυκά σάν τὸ νερό.

Ἔμειν' ἔτσι, μέχρι νὰ χαράξει, ἀσάλευτος καὶ σάν ἕνωτισμένους. Κι' ὅταν πῆρε μέρα, καὶ τὸ φεγγάρι χάιδεψε στ' ἀντικρινὸ βουνό, πῆρε ξανά τὸ ἴδιο μονοπάτι, καὶ κατέβηκε ὡς τὴν πολιτεία. Ὁ κόσμος, πάλι, πλημμύριζε τοὺς δρόμους, καὶ τίς μεγάλες κεντροκῆς πλατείες.

Στάθηκε, πάλι, στὴ μέση τῆς πλατείας, καὶ φώναξε στὰ συναγμένα πλήθη :

— Φέρνω τὴ Στοργὴ καὶ τὴν Ἐλπίδα, τὴν Τρυφεράδα καὶ τὴν Καλωσύνη! Φέρνω τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ μὲς' στὴν ψυχὴ μου! Ἀνοίχτε τὰ μάτια νὰ τὸ δῆτε...

Κι' ἄρχισαν πάλι νὰ μαζεύονται τριγύρω του, καὶ νὰ τὸν κοιτᾶν μ' ἀφορία.

Κ' ἐκεῖνος ἐξακολουθοῦσε πάντα :

— Φέρνω τὴ Σιμλιότητα τῶν ἀνθρώπων, τὸ μεγάλον Ὄξτο τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ γιasticὸ γιὰ τὸν καμῖο τους! Φέρνω τὴν Ἀγάπη τῶν ἀρρώστων, καὶ τὴν παρηγοριὰ τῶν λυπημένων! Φέρνω τὸ μυστικὸ τῆς Εὐτυχίας, τῆς Ἀρμονίας καὶ τῆς Ὁμορφίας...

Κι' ἄρχισαν πάλι νὰ τὸν κοροϊδεύουν

— Ποῦ τὴν ἔχεις, καὶ δὲ μᾶς τὴ μοιράξεις; Ποῦ βρίσκειται, νὰ πάμε νὰ τὴ βροῦμε;....

Κ' ἐκεῖνος ἔλυσε τίς πόρτες τῆς γλαυκῆς του, καὶ φάνηκε γυμνός μπροστά στὰ πλήθη. Καὶ τὸ κορμὶ του φάνταζε, γλυκὸ καὶ τρυφερό, καὶ μουσκολοῦσε σάν τὰ ρόδα...

Κ' ἔμειναν, καὶ πάλι, θαμπωμένοι. κι' ἐμπήσαν, πάλι, τίς φωνές, ἀπ' ὅλες τίς μεριές :

— Εἶνε δαιμονισμένος, εἶνε μάγος! Ἦρθε σὲ μᾶς, γιὰ νὰ μᾶς ξεπλανήσει! Εἶνε σταυμένος ἀπ' τὸ ποινῶ...

Κι' ἄρχισαν νὰ τὸν πετροβολᾶνε, καὶ νὰ τοῦ λένε τίς χειρότερες βροσιές...

Κ' ἐκεῖνος ἔφυγε σάν καταδιωγμένος, πῆρε, πάλι, τὰ παρῳμερα σοκάκια, καὶ βγήκε ματωμένος στοὺς ἀγρούς. Ἐπλινε, πάλι, στὸ ποτάμι τίς πληγές του — ἄμως, μὴ' ἔνα δάκρυ δὲν πρόβαλε στὰ μάτια του... .

Καὶ τὸν τρίτο χρόνο, πάλι τὴν ἴδια μέρα, πῆρε ξανά τὸ δρόμο τοῦ βουνοῦ. Ἀλλὰ δὲν ἔφτασε μέχρι τὴν κορυφή. Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου πού τραβοῦσε, βήκε ν' ἀνοίγεται μπροστά μιά σκοτεινὴ σπηλιά — κι' ἕνας κωνοειδὴς περισσὸς ἀκατανίγητος, τὸν ἔκανε νὰ θέλει νὰ μπῆ μέσα. Ἐναίς τέτοιος περισσὸς ἀκατανίγητος, πρώτη φορὰ τοῦ φλόγιζε τὴν ἀδελφὴ καρδιά του...

Καὶ καθὼς μπῆκε μέσα στὴ σπηλιά, ἄκουσε μιά μεγάλη μουσική — μιά μουσική μυστηριώδη καὶ πρωτόγνωστη, νὰ φτάνει ὡς τ' αὐτὰ του, ἀπὸ μέσα. Καρτεῖ χριστὸ κραιψίνοντας ἀπ' ὅλες τίς μεριές, καὶ κόνοντας τὸν ποῦνὸ καρότο, ἔνωσε ξαφνικά μιά τέπια γλῶσσα, πὺρ παρήγαγε μὲ μιάς τὸ σχέδιό του, νὰ σκαρφαλώσει μέχρι τὴν κορυφή, κι' ἀποκάστεισε νὰ μπεῖ καὶ παραμέσα, Μιά γυναίκα, τότε, φάνηκε μπροστά του, μὲ μάτια τόσο τρυφερά καὶ φλογερά, πὺρ στάθηκε γιὰ λίγο ασυκιανομένης. Τὰ μαλλιά τῆς ἴτανε σὰ φείδια, καὶ τὰ χεῖλιά τῆς βαμμένα πορφύρα. Ἀπῶσε τὸ μπράτσο τῆς ἀπάνω του, καὶ τὸν ἰσάθησε πὺρ μέσα στὴ σπηλιά.

Τότε, στὰ θαμπωμένα του τὰ μάτια, πρόβαλε μιά γῆ δναρκειμένη — ἕνας τόπος ἀγνωστος, γιομάτος γοητεία, πὺρ δὲν τὸν εἶχε φανταστὶε ποτε πὺρ μπροστά! Ἐνα φῶς, μὲ τὸ χρώμα τῆς φωτιᾶς, ἀγκάλιαζε τὰ δέντρα καὶ τοὺς βράχους, κι' ἔβαρε τὰ λουλουδία κατακόκκινα, κόκκινα σὰ μεγάλες στάλες αἵμα. Καὶ μιά βαρὰ μουσκολοῦντ πλημμύριζε τὰ πάντα, μεθῶντας καὶ γιομίζοντας μὲ πόθους τὴν καρδιά...

Πέντε χρόνα κλειστικη στὴ μαγικὴ σπηλιά. Κ' ἔπειτα, κάποιου βράδι, ξαφνικά, βγήκε κρυφά, καὶ τράθηκε κατὰ τὴν πολιτεία.

Ἐφτασε στὸ βασιλεῖμα τοῦ ἢλου, καὶ προσχώρησε στὴ μέση τῆς πλατείας. Φοροῦσε, τώρα, μιά χρυσὴ κορόνα, κι' ἕνα χιτῶνα πορφύρα, μὲ πούλιες ἀσημέννες. Καὶ τὰ πλήθη τὸν ἀκολοῦθουσαν — κι' ὀποιος περπατοῦσε μὲς' στὰ πλήθη, πὺρ τὸν κοιτάζαν γιομάτα θαυμασμό, ἔμοιαζε σάν ἕναίς βασιλιάς, πὺρ ἴσέρνε ἀποπέσῶ τὸ

λιό του...

Κι' ὅταν ἔφτασε στὴ μέση τῆς πλατείας, ἀνέβηκε σὲ μιά ψηλὴν ἔξεδρα, κι' ἄρχισε, πάλι, νὰ μιλεῖ στὰ συναγμένα πλήθη :

— Σᾶς φέρνω τὴ Χαρὰ καὶ τὸ Χρυσάφι, καὶ τίς Ἐφτά μεγάλες Ἀμαρτίες! Σᾶς φέρνω τὴν Ἀπόλαυση τοῦ Πλούτου, καὶ τὴν Ἠδονὴ μὲς' στὴν Κραυιτᾶ καὶ τὴν Ἀγάπη μὲς' στὴν Ἠδονή...

Κι' ὅλοι, τότε, φώναζαν μ' ἀληθινὴ λαχτάρα :

— Ποῦ τὴν ἔχεις, καὶ δὲ μᾶς τὴ μοιράξεις; Ποῦ βρίσκειται, νὰ πάμε νὰ τὴ βροῦμε;....

Κ' ἐκεῖνος ἔνωσε καὶ πάλι τὴ φωνὴ του :

— Εἶνε χρυσάφι τὸ κορμὶ μου ὅλο, καὶ δὲν ὑπάρχει τίποτε ἀπῶ μου, πὺρ νὰ μὴν εἶνε καθαρό χρυσάφι!...

Κ' ἐκεῖνος ξαναφώναζαν μὲ πάθος :

— Δεῖχ' το μᾶς! Νὰ τὸ δοῦμε! νὰ τὸ δοῦμε!....

Καὶ σάν εἶδε τ' ἀνοίγματα τοὺς τὰ μάτια, καὶ τὰ ξανακμῖμενα πρόσωπά τους, κι' ἔνωσε πὺρ ὁ πόθος τῆς καρδιάς τους, εἶχε φροντίσει σὰ μιά πυρκαγιά — ἔλυσε τίς πόρτες τῆς γλαυκῆς του, καὶ φάνηκε γυμνός μπροστά στὰ πλήθη.

Καὶ τὸ κορμὶ του πρόβαλε κατὰμᾶνο σάν πίσσα. Ὁμοίς αὐτοὶ τὸ βλέπανε χρυσὸ καὶ φωτεινὸ...

Κ' ἐμπήσαν ὅλοι, τότε, τίς φωνές :

— Αὐτὸς εἶν' ὁ Μεσσίας, ὁ Μεσσίας! Ἦρθε σὲ μᾶς, γιὰ νὰ μᾶς ἐμπδοῖσει νὰ πάρομε τὸ δρόμο τὸ στραβὸ! Εἶνε σταυμένος ἀπὸ τὸ Θεὸ...

Κ' ἔπεισαν ὅλοι, καὶ τὸν προσκνήσανε, καὶ φίλησαν τὸ χῶμα πὺρ πατοῦσε...

Καὶ καθὼς ἴταν πεσμῖνο γύρω του, καὶ φιλοῦσανε τὸ χῶμα πὺρ πατοῦσε, ἡ συνειδηση ξύπνησε πάλι μέσα του : πέταξε χῶμον τὴ χρυσὴ κορόνα, κομμᾶτισσε τὸν πορφύρα χιτῶνα, καὶ κατεβαίνοντας εὐθὺς ἀπ' τὴν ἔξεδρα, πῆρε τὰ παρῳμερα σοκάκια, καὶ βγήκε στοὺς ἔρημους ἀγρούς. Κ' ἕνα δάκρυ στάλαξε παρῶ στὰ μάγουλά του.

Γύρισε τὰ μάτια του στὸν ἢλο πὺρ βυθοῦσε — ὅμως ἐκεῖνος τράβηξε τὸ δρόμο του καὶ χάθηκε.

Γύρισε, τότε, νὰ κοιτάξει τὸ φεγγάρι — ἀλλὰ, κι' αὐτὸ, δὲν ἴταν πὺρθενά.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΕΧΕΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

— Ὁ βαρὺς καφές ἐξουδετερώνει τὴν κακὴ μνροῦδιὰ πὺρ προσέρχεται ἀπὸ τὸ φάγομα τὸν κραιψινῶν.

— Ὁ ἔξαντλητικὸς νυχτερινὸς ἰδιότας σταματάει, ἀν προτοῦ κοιμηθεῖτε σφυγγίσετε τὸ σῶμα σας μὲ νερὸ ἀλατιμένον.

— Πολλὴ ζεστὴ λεμονάδα, πρὶν ἀπὸ τὸν ὕπνο, θεραπεύει τὰ κρολογημᾶτα.

— Χλιαρὸ νερὸ μὲ βόρακα γιατρεῖναι τὴν πτυγίδα.

— Ἡ νεφρολογία ἀνακουφίζεται πολλὴ, ὅταν μπεῖ στὸ μέρως πὺρ ποιεῖ ἕνα σακκουλᾶκι μὲ ζεστὴ ἄμυρα.

— Γιὰ νὰ προφυλαχθεῖτε ἀπὸ τίς χιονίστροφες, πρῆπει νὰ πλένετε τὰ χεῖρα σας καὶ τὰ πόδια σας τακτικὰ μὲ ἄμυρα.

— Ἡ θερμότης ἐνὸς ἀπλοῦ λογιστῆ, δὲν πρῆπει νὰ εἶνε κατώτερη τῶν 26 καὶ ἀνώτερη τῶν 30 βαθμῶν Ρεομῶρον.

— Γιὰ νὰ γιατρευθεῖτε ἀπὸ πονοκέφαλο, προσχῶμενο ἀπὸ δυσπεψία, πρῆπει νὰ πιῆτε ἕνα ποτήρι νερὸ μὲ σόδα.

— Δυὸ ὡς τρία κονταλάκια ἀλατινοῦ στεγνοῦ ἢ διαλελλμένου μεσα στὸ νερὸ, μποροῦν πολλὲς φορὲς νὰ σταματήσουν καὶ μεγάλη αἰμόπτυση.

— Ἡ κάμαφες διατηροῦνται ζεστῆς, ἀν στρώσετε κάτω ἀπὸ τὰ χαλιὰ φύλλα ἐφημεροῦδων.

— Στοὺς πόλλους διπλοῦ ἢ τριπλοῦ, μέσα στὰ παπούτσι, κρατᾶει ζεστὰ τὰ πόδια τὸ χεμῖονα καὶ τὰ προφυλάσει ἀπ' τὴν ἕρπηδα.

— Ὅταν βρισκοσαστε στὴν ἐξοχή, γ' ἀκολουθεῖτε τὸν δρόμο τοῦ ἢλου: Νὰ ξυπνᾶτε δηλοδὴ ὅταν ἀναπέτα καὶ νὰ κομᾶστε δτᾶν δῖει. Καὶ ὅα εἰσαστε πάντα ὑγιεῖς.

ἘΚΕΦΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΟΜΕΣ

— Ὅσο περισσότερο ἔξετάξει κανεῖς, τόσο λιγότερο ἀγαπᾶ.

— Ἡ καρδιά ἀποκομᾶται στὸ μεθύσι τῆς ματαοδοξίας.

— Τὸ χερνικῖο τῆς ψυχῆς εἶνε τὸ κεφάλο.

— Ἡ ἀνάδεικα εἶνε τὸ θάρρος τῶν ἀπατιμένων γυναικῶν.

— Ἐκεῖνος πὺρ δὲν εὐχαριστεῖται μὲ τὸ κρασί, ὁ Θεὸς τοῦ παίρνει καὶ τὸ νερὸ.

